

Tyto poslední písně notovány bez mála před 100 lety, Sušilovy vydány roku 1859 a předem uvedené nápěvky (na str. XLVI.) jsou ze Sklenovských a Ukvalských písní notovaných roku 1898. Jak písně, tak jest i nářečí lidové v tomto kraji dosud zachovalé.

Příčina fysiologická ohýbání nápěvků.

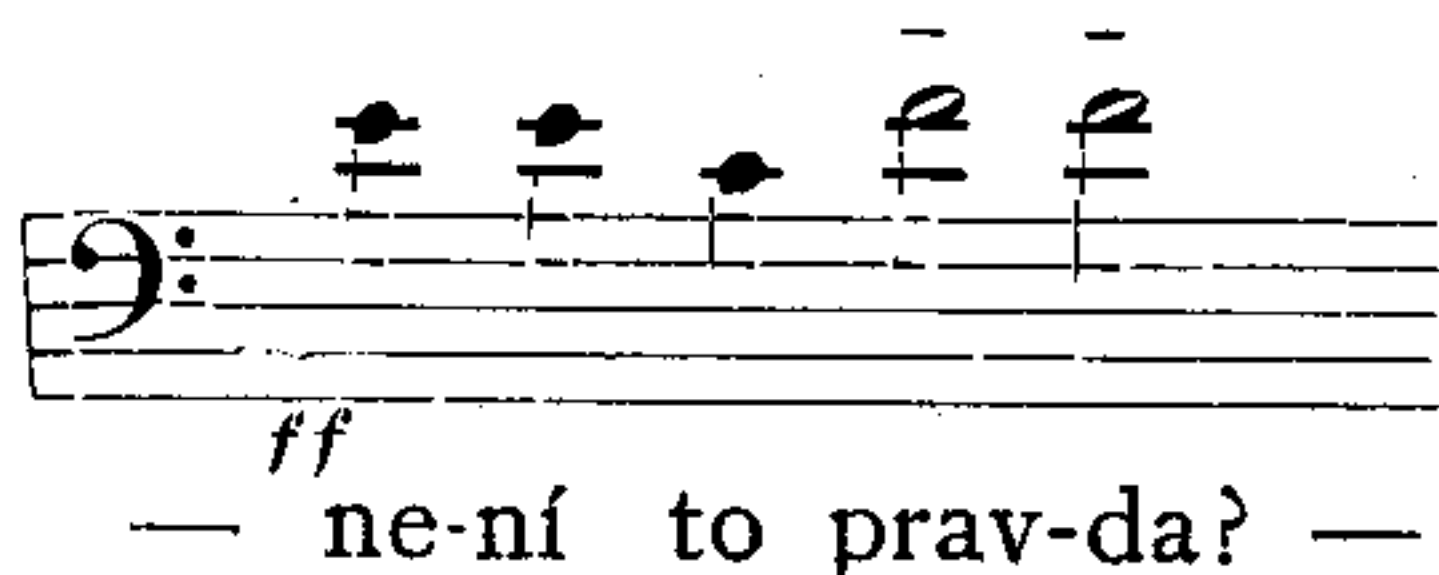
Známo jest, jak těžko se delší dobou na jednom tonu zpívá, nebo vždy stejně vysokým tonem »odříkává«. Připomínám takové případy v chrámech a ve škole.

Měkké, podajné hlasívky spíše pozměňují každým nádechem ton. Ustavičné, mírné vlnění nápěvné při klidné mysli jest tak přirozené a fysiologicky odůvodněné, jako drobná stejnoměrnost těchto nápěvků.

Velké napjetí hlasívek, přivoděné jakoukoliv příčinou, ubírá jim ohebnosti a tudíž způsobilosti živě modulovati nápěv; proto vypjaté do délky tony a sploštělý, neohebný nápěv fysiologicky si odpovídají.

Tím jest vysvětlen nápěvek stejně vysokých tonů a nápěvek mírně se zdvihající a klesající, nápěvek stále oživený.

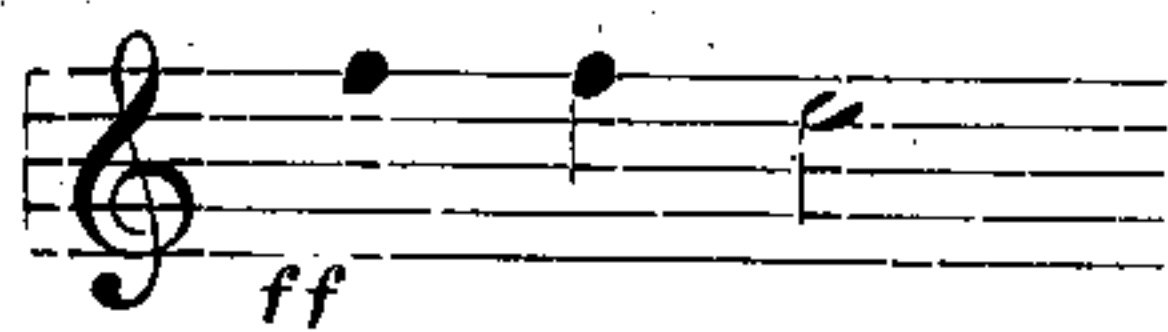
Ve velkém rozčilení hádají se hráči:

V tanci hodí gajdoš »psa«* a vzkřikne:

Vozka překřikuje hrčení vozu:

Vý - bor - ně ! — rozléhalo se vstříc řečníku.

* Šutkami nazývaly se gajdy, do kterých se foukalo, místo aby se dulo stiskáním nadmutého měchu pod paží.